

PRÁZDNINY 2025

AGAPÉ

ISS. 4 VOL. 2

www.bratr Filip.cz

AGAPÉ KOMUNITA PRO AKCI A KONTEMPLACI

SEX

V tomto vydání se stručně zastavíme u některých podstatných míst naší sexuality a spirituality.

STÍN

Práce s místem, které neznáme a pravděpodobně se s ním setkáváme spíše skrze sny, pády a krize.

ROZHOVOR

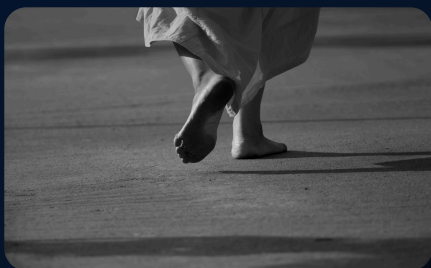
Rozhovor s bývalým husitským biskupem Filipem Štojdlem o jeho cestě a sebezpřijetí.

CHCEME VÍCE UPLATŇOVAT A PROPOJOVAT PSYCHOTERAPII, MEDITACI, BUDDHISTICKOU PROSTOTU S MOUDROSTÍ A SÍLOU KŘESŤANSTVÍ. KATABÁZE NENÍ PÁD, ALE VĚDOMÝ SESTUP DO HLUBIN VLASTNÍHO NITRA, KDE SE SETKÁVÁME S POTLAČOVANOU BOLESTÍ A KRÁSOU. NENÍ TO ÚNIK, ALE NÁVRAT TĚLA A TICH. JE TO CESTA ODVAHY A LASKAVOSTI, KTEROU SE CHCEME SPOLEČNĚ VYDAT.

KŘESŤANSTVÍ OČIŠTĚNÉ BUDDHISMEM

Milí přátelé, tento newsletter je pozváním k prostotě sv. Františka, tichu sv. Terezie z Lisieux a síle Ježíše Krista. Steve Jobs řekl: „Lidé, kteří jsou natolik blázniví, že si myslí, že mohou změnit svět, jsou ti, kteří to dělají.“ Věřím, že naše Cesta může změnit svět – když zůstane pravdivá, jednoduchá a sdílená. Naše touha očistit křesťanství buddhismem pramení z hledání harmonie. Věříme, že propojení těchto duchovních tradic může přinést soucit, mír a lásku. Mnozí se mě ptají, zda jsem založil nějakou církev nebo sektu. Mohu odpovědět: NE. Ale nikdy neustoupím od svého kněžského povolání a společenství s přáteli v katolické víře.

Jung popsal „stín“ jako část osobnosti, kterou si nechceme přiznat – potlačené emoce, vlastnosti a impulzy. Stín není negativní, není to hřích; obsahuje nevyužitý potenciál a tvořivou sílu. Setkání se stínem je klíčové k naší celistvosti. Pokud jej ignorujeme, často své stinné stránky nevědomě promítáme na okolí. Jung říká: „Všechno, co nás na druhých irituje, může vést k pochopení nás samých.“ (více o STÍNU na str. 5)

T É M A

SEXUALITA

SEXUALITA A SPIRITUALITA POSPOLU

AGAPÉ

Sexualita je přirozenou součástí naší identity. Pokud ji však člověk potlačuje kvůli studu, strachu nebo očekáváním okolí, může se stát součástí tzv. stínu – nevědomé části naší osobnosti.

Práce se stínem znamená přiznat si, co v sobě neseme. Je to cesta k sebepřijetí. V tomto procesu může být inspirací Ježíš, který nesoudil, ale miloval. Řekl: „Nesudte, abyste nebyli souzeni.“ a „Milujte se navzájem jako jsem já miloval vás.“

Přijetí vlastní sexuality – bez ohledu na orientaci – může být duchovní cestou k hlubší lásce k sobě i k druhým. To, je vše je bohužel v současných církvích velmi vzácný způsob učení.

Hilegarda Bingen

Tělo je hudební nástroj duše. A když duše zpívá v lásce, tělo se stává jejím ozvěnou.

Jan od Kříže

Duše touží po Bohu jako milenka po milenci. A Bůh touží po duši jako milenec po milence.

Spiritualita a sexualita jako dar ženství

Psycholožky Marion Woodman, Clarissa Estés a Esther Perel ukazují, že ženská sexualita není jen tělesná – je to hluboce duchovní zkušenost. Když žena spojí svou sexualitu s duší, otevírá se cesta k celistvosti a hlubšímu vztahu k sobě i k Bohu. V křesťanství i buddhismu nacházíme podobné poselství: tělo je chrámem, přítomnost je klíčem a láska je cestou.

SEXUALITA JE JEDNÍM Z NEJHLUBŠÍCH PROJEVŮ LIDSKÉ TOUHY PO SPOJENÍ S DRUHÝM, SE SEBOU SAMÝM, S CELKEM. KDYŽ JI POTLAČUJEME, NEPOPÍRÁME JEN TĚLO, ALE I NAŠI SCHOPNOST CÍTIT, BÝT ZRANITELNÍ A SKUTEČNĚ ŽÍT.

GÁBOR MATÉ

T É M A

SEXUALITA

SEXUALITA A SPIRITUALITA POSPOLU

AGAPÉ

VAŠE TĚLO JE SVATÉ

Ježíš nás povzbuzuje (Matouš 10, 26–33), abychom se nebáli lidí, ale důvěřovali Bohu, který zná každé naše hnutí, každou naši touhu. V tomto duchu bych rád propojil evangelijní výzvu s hlubším pohledem na lidskou tělesnost a sexualitu – tématem, které je často zahaleno strachem, studem nebo předsudky.

„Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo.“ Poslouchejme chvílku tento Kristův hlas. Co když se bojíme vlastního těla? Co když se bojíme jeho touhy, zranitelnosti a krásy? Anselm Grün často připomíná, že tělo není překážkou duchovního života, ale jeho nástrojem. V knize *Tělo jako chrám* píše, že Bůh přebývá v našem těle, ne mimo něj. Když se učíme naslouchat svému tělu, učíme se naslouchat Bohu.

V duchu evangelijních slov „Nebojte se“ bychom se měli přestat bát i své sexuality! Nejde o to ji podlehnout, ale nepotlačovat ji. Jde o to ji integrovat do života víry. Grün říká, že zralá spiritualita vede ke zralé sexualitě – takové, která je svobodná, věrná, radostná a odpovědná. Stejně jako láska k Bohu a bližnímu, i láska tělesná má být školou důvěry, úcty a pravdy. Když se podíváte na církev, uvidíte zřetelně onu propastnou a pokryteckou sedlinu.

Vzpomínám si kdysi na jednoho kandidáta na vysokou církevní funkci, že nejvíce ze všeho se bál, že se přijde na to, že jeho manželství už dávno zkrachovalo a on má vedle toho dvě milenky. Místo toho, aby nabídl všem svou zkušenost s bolestí a hledáním vykoupení, nabízel a doposud nabízí jenom uhlazené šťastné obrázky na Facebooku.

Ježíš říká: „Kdo se ke mně přizná před lidmi...“ Vyznání víry není jen slovo. Je to i postoj a pohyb těla, to, jak žijeme ve svém těle. Jak se dotýkáme druhých, jak jim podáváme ruku, díváme se jim do očí, jak o nich mluvíme, jak milujeme, jak se staráme o druhé a pečujeme o přátele. Grün připomíná, že pravá spiritualita se pozná podle toho, jak člověk jedná s druhými – i v tělesné blízkosti. Tady je klíč k onomu „po ovoci poznáte je.“ Vyznat Krista může znamenat i to, že se nebojíme být zranitelní, že milujeme celým srdcem i tělem. Zní to jako těžké a nespílitelné. A to je právě ono. Proto se tomu říká spiritualita, cesta a víra. Jsou to nejen zkoušky, ale především zakoušení existence sama na sobě.

Milí přátelé, Ježíš nás vybízí, abychom byli odvážní. Nebojme se lidí – ale ani sebe. Nebojme se těla, sexuality, touhy. Bůh nás stvořil jako celistvé bytosti.

A právě z našeho těla, jak říká kniha Job, budeme hledět na Boha.

T É M A

SEXUALITA

SEXUALITA A SPIRITUALITA POSPOLU

KATABÁZE

JAK TO VIDÍ ZKUŠENÍ PRŮVODCI DUŠÍ

Hilegarda Bingen

Tělo je hudební nástroj duše. A když duše zpívá v lásce, tělo se stává jejím ozvěnou.

Jan od Kříže

Duše touží po Bohu jako milenka po milenci. A Bůh touží po duši jako milenec po milence.

LGBTQ+

Když člověk cítí, že je bezpodmínečně přijímán, může se stát tím, kým skutečně je."

Carl Rogers (psycholog)

Léčení začíná tam, kde je člověk viděn, slyšen a přijímán – bez podmínek.
Gábor Maté (lékař)

Přijetí vlastní identity je duchovní praxe.
Autenticita je každodenní volba být tím, kým skutečně jsme."

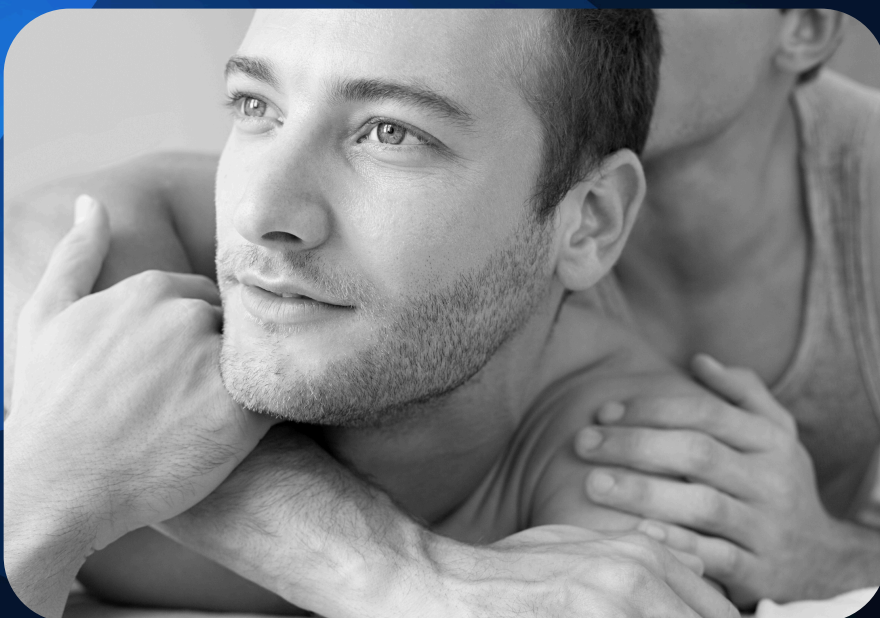
Brené Brown (terapeutka)

Každý člověk je jedinečný zázrak. Nikdo by neměl být nucen se měnit, aby byl milován.

Virginia Satir (terapeutka)

Bůh nás nestvořil, abychom se skrývali. Stvořil nás, abychom zářili podle svého světla.

Barbara Brown Taylor
(teoložka a autorka)

Láska je akt víry, a kdo má víru, je schopen milovat bez podmínek.

Erich Fromm (filosof)

"Odmítám uctívat Boha, který je homofobní. A je mi líto, že někteří lidé takového Boha představují.
Desmond Tutu (biskup)

"Bůh nás miluje ne proto, že jsme dobří, ale protože je dobrý. A tato láska nezná hranice.
Richard Rohr (kazatel)

Homosexualita není hřích. Hříchem je nenávisť, která se za víru schovává.
John S. Spong (biskup)

Jsem přesvědčen, že Bůh nás miluje takové, jací jsme, nikoliv takové, jací bychom měli být podle ostatních.
Henri Nouwen (kněz a psycholog)

T É M A

SEXUALITA

SEXUALITA A SPIRITUALITA POSPOLU

KATABÁZE

Sexualita jako svatý prostor: výzva k uzdravení křesťanského pohledu na tělo, sex a vztahy

V mnoha křesťanských společenstvích přetrvává hluboký rozpor: na jedné straně víra v Boží lásku, na straně druhé strach ze sexuality. Tento strach není jen teologickým nedorozuměním – je to trauma, které se podepisuje na generacích věřících. Mnozí z nás, kteří jsme vyrůstali v prostředí, kde byla sexualita tabuizována, neseme v sobě vinu, zmatek a bolest. A právě tato bolest deformuje náš vztah k Bohu.

Sexualita je mohutná síla. Může být vnímána jako nebezpečí, které nás redukuje na pouhé tělo, nebo jako božstvo, kterému se vše podřizuje. Ale co když je sexualita něčím jiným – svatým prostorem, kde se člověk učí lásce, vzájemnosti a intimitě?

Australská autorka Debra Hirschová ve své knize *Svatý sex* (v českém překladu od Jana Škroba, vydané nakladatelstvím Biblion) nabízí revoluční pohled: sexualita není nepřítel spirituality, ale její sestra. Obě jsou hlubokou touhou překročit sebe sama, spojit se s druhým – a s Bohem. Hirschová čte křesťanské prameny nově, s respektem k psychologii, antropologii i osobní zkušenosti. Sama prošla lesbickým vztahem, než se stala křesťankou, a její otevřenost je výzvou k dialogu, ne k odsouzení. Ježíš, jak ho autorka představuje, nebyl asketickým stínem. Byl plně lidský, tvořil hluboké vztahy, miloval, objímal, tvořil novou rodinu, kde nejsme definováni biologickými pouty, ale vztahem k Bohu. A právě zde se otevírá prostor pro přijetí těch, kteří žijí v monogamních vztazích stejného pohlaví, pro ty, jejichž genderová identita neodpovídá kulturním šablonám.

Inspirace z jiných duchovních tradic

Podobné propojení těla a ducha najdeme i v jiných duchovních tradicích. Například buddhistický učitel Thich Nhat Hanh učil, že vědomé bytí v těle je cestou k hlubokému soucitu a přítomnosti. Jack Kornfield, americký buddhistický psycholog, zdůrazňuje, že sexualita může být součástí duchovní cesty, pokud je prožívána s laskavostí, vědomím a úctou.

V tantrickém křesťanství je sexualita vnímána jako cesta k jednotě s Bohem, kde tělo je chápáno jako chrám. Psycholog Gábor Maté zdůrazňuje, že mnohé problémy s tělem a vztahy pramení z raných traumat, a církve by měla naslouchat bolesti a pomáhat v uzdravení. Je třeba přetvořit církve na místo uzdravení, které chápe sexualitu jako dar a ne jako hřích, přičemž je důležité přehodnotit hodnoty v kontextu milosti a lidskosti. Sexualita může být jazykem lásky a Boží přítomnosti.

KRIZE

ROZHOVOR O DUCHOVNÍ KRIZI A NÁVRATU K SOBĚ
FILIP ŠTOJDL OTEVŘENĚ A JASNĚ

AGAPÉ

Odpuštění

Do teď se s tím potýkám a nemám "vyhráno". Zdaleka nejtěžší je pro mne odpuštění přijmout a odpustit sobě.

Uzdravení

Aby bylo možné uzdravení, je zapotřebí odvahy si přiznat, jak na tom jste. K tomu je léčebna nezbytná. Je zapotřebí trpělivost.

Vzkříšení

Rád bych, aby to, co jsem prožil na konci loňského roku a začátku tohoto, bylo jednou pro další lidi velkým povzbuzením,

Filip Štojd (nar. 1975 v severočeských Podbořanech) je biskupem Církve jednoty, duchovním, který si prošel hlubokou osobní krizí, a mužem, který dnes znovu nachází smysl v jednoduchosti, soucitu i přítomnosti. Vyrůstal v jihočeském Písku, má dvě děti, žije s básnířkou Marikou Mariewicz a ve volném čase se věnuje černobílé fotografii – intimnímu dokumentu. Vydělává si běžnou prací mimo duchovní službu, protože, jak sám říká „víra mě neživí – ale živí mě to, co mohu sdílet“. V rozhovoru se Zuzanou ze společenství Agapé otevřeně mluví o své cestě od nejmladšího biskupa v zemi přes vyhoření, závislost a léčbu až k duchovnímu návratu, který ho přivedl mimo jiné k učení františkána Richarda Rohra a buddhismu.

ZUZANA: FILIPE, CO TĚ PŘIVEDLO K RICHARDU ROHROVI?

Filip: Možná proto, že jsem si ještě před padesátkou stihl prožít to, co jiní lidé zažívají postupně – a někteří vůbec. Není to lepší ani horší, prostě to je. A vždycky jsem se k tomu musel postavit čelem. V roce 2012 jsem se stal nejmladším biskupem v České republice. Postavil jsem se za obnovu kostela v Mirovích, i když to bylo proti vůli ostatních. Doprovázel jsem stovky umírajících a jejich blízkých. A pak přišla temnější kapitola – od roku 2015 jsem bojoval s depresí, úzkostmi, vyhořením, a nakonec i těžkou závislostí na alkoholu.

ZUZANA: CO TI POMOHLA SE Z TOHO DOSTAT?

Filip: Mnohaměsíční léčba, terapie, víra, ženská spiritualita, sexualita... a něco, co bych nazval „síla větší než naše“. A právě tady mě hluboce oslovilo učení Richarda Rohra a praxe Anonymních alkoholiků. Ne jako teorie, ale jako zkušenost. Jeho spiritualita nešustí, jak říkal Ivan Štampach papírem dogmat, ale je cítit po soucitu a proměně.

AGAPÉ

Alkohol

Vyhořel jsem, vykašlal se na terapii a léky a začal pít. Hodně lidí mně v tom nechalo. Denně jsem pil až dva litry vodky.

Uzdravení

Aby bylo možné uzdravení, je zapotřebí odvahy si přiznat, jak na tom jste. K tomu je léčebna nezbytná. Je zapotřebí trpělivost.

Smíření

Dnes už nechci měnit církev, ale sebe, toužím po usmíření se svým vnitřním dítětem, po společenství s lidmi, kteří dovedou plakat.

Vyhořel jsem, přestal chodit na terapii a brát léky a začal pít. Mnoho lidí mě v tom nechalo. Denně jsem vypil až dva litry vodky. Chci však nabídnout lidem upřímný pohled na sebe, ale také naději, že skrze léčbu, terapii, sdružení anonymních alkoholiků a víru, existuje reálná šance nejen se z toho dostat, ale proměnit to na tvůrčí proces a úplně jiný vztah k životu. (co se do rozhovoru nevešlo)

DOKONČENÍ ROZHOVORU O DUCHOVNÍ KRIZI A NÁVRATU K SOBĚ ZE STRANY 5.

ZUZANA: JAK BYS POPSAL ROHROVU DUCHOVNÍ CESTU?

Filip: Rohr navazuje na františkánskou tradici, ale mluví jazykem živého člověka (ne jazykem mrtvol jako církve). Nejde mu o správné názory, ale o správný život – uskutečňovanou modlitbu. Jeho spiritualita je lidská a mimořádně otevřená. Říká, že člověk nemusí následovat Ježíše, aby dosáhl spásy. Spíš se má zamilovat do božské přítomnosti, ať už ji nazývá jakkoliv. To je pro mě nesmírně osvobozující.

ZUZANA: V ČEM TĚ JEHO PŘÍSTUP NEJVÍC OVLIVNIL?

Filip: V tom, že už neusiluji o vítězství nebo úspěch. To už mám, bohudíky, za sebou. Chci být s lidmi, které miluju. Věnovat svou sílu věcem, které mě naplňují. A vytvářet prostor, kde mohu působit jako kněz – pro všechny, kteří se ocitli na dně. Právě tam totiž Rohrova spiritualita nejvíce ožívá. Nabízí křesťanství očištěné buddhismem a soucitem.

ZUZANA: JAKÝ JE PODLE TEBE JEHO NEJVĚTŠÍ PŘÍNOS?

Filip: V tom, že spojuje mystiku s občanskou angažovaností. Nebojí se postavit za menšiny, za pravdu, za lásku. Věří, že modlitba může měnit společnost, stejně jako mění nás. A že Bůh prostupuje každým okamžikem. Není to útěk do nebe, ale hluboké ponoření do přítomnosti.

ZUZANA: CO BYS CHTĚL LIDEM PŘEDAT ZE SVÉ ZKUŠENOSTI?

Filip: Že i když se ocitnete na dně, nejste sami. A že právě tam může začít něco opravdu nového. Vlastně i díky tomu, že už to neřídíte vy, ale jste spíš otevření. Ne to marš ke světlým zítřkům, ale je to zkrátka návrat k sobě. A k Bohu, který není daleko, ale blízko, jak jsme si ani nedovedli představit.

KONTENTKOUTEK TĚLO

MODLITBY, MEDITACE A INSPIRACE PRO NÁŠ DEN

AGAPÉ

WEST

Tělo není překážkou duchovního života, ale jeho nástrojem.

JAN PAVEL II.

Tělo je jako ikona – když se na něj díváme s vírou, ukazuje nám Boha.

VANIER

Bůh se stal tělem, aby nám ukázal, že tělo je dobré.

TĚLO NELŽE

Na začátku života jsme ponořeni do jednotného, tělesného vnímání. Brzy se však učíme rozlišovat: „Já nejsem moje matka.“ Ego se formuje skrze odlišení a popření. Tento vývoj je přirozený, ale často brání duši v prožívání jednoty a celistvosti. Naše identita se pak utváří ve srovnání s druhými – v kontrastu, soutěži, hodnocení.

Naše pravé Já však nepotřebuje srovnávat. Prostě je – a je spokojené. To je „perla velké ceny“. Když jsme spojeni se svou duší, zakoušíme dostatečnost toho, kým jsme, a hojnost přítomného okamžiku. V dnešním světě soutěže a konzumu je to však stále těžší.

Život pouze z ega nás odděluje od těla i duše. Západní kultura často rozděluje tělo a duši – a křesťané mluví o „spáse duše“, jako by tělo bylo vedlejší. Zejména sexualita je zdrojem strachu a potlačení. Mnozí, zvláště muži, ztrácejí kontakt se svými pocity. Emoce a tělesné vjemy jsou potlačovány ve jménu výkonnosti. Ale co potlačíme, nezmizí – vrací se v nečekaných a bolestivých podobách.

Potřebujeme znovu objevit tělesné poznání. Vnímat své fyzické reakce – strach, radost, napětí, vzrušení. Někdy to není zjevné – může to být napětí v ramenou, chvění v břiše, bušení srdce. Vyžaduje to pozornost a jemnost.

Jak řekl irský básník z John O'Donohue: „*Tělo nelže. Když mu nasloucháš, řekne ti, jaký je tvůj život – zda žiješ z duše, nebo z bludišť negativity. Tělo je nejjemnější a nejharmoničtější celek. Duše není skrytá uvnitř těla – spíš naopak: tělo je v duši. A duše tě zcela prostupuje.*“

KONTEMTKOUTEK TĚLO

MODLITBY, MEDITACE A INSPIRACE PRO NÁŠ DEN

AGAPÉ

WEST

Tělo není překážkou duchovního života, ale jeho nástrojem.

JAN PAVEL II.

Tělo je jako ikona – když se na něj díváme s vírou, ukazuje nám Boha.

VANIER

Bůh se stal tělem, aby nám ukázal, že tělo je dobré.

Probouzíme se v Kristu, cítíme Jeho přítomnost, která nás naplňuje radostí a láskou. Otevřením srdce si uvědomujeme svou krásu v Jeho světle, kde se zranění proměňují v sílu. Bůh v nás vytváří harmonii, a naše tělo se stává nástrojem pro zázraky, přinášející naději. V naší slabosti se opíráme o Jeho sílu, která nás povznáší k plnějšímu životu ve víře a pokoji.

V liturgii a mystice hraje tělo klíčovou roli v komunikaci s Bohem prostřednictvím různých tělesných gest, jako je klanění a eucharistie. Tato gesta nesou duchovní význam a umožňují nám prožívat víru nejen duchovně, ale i fyzicky, čímž prohlubují naše spojení s Bohem. Každé gesto vyjadřuje touhu po blízkosti s Ním a stává se mostem mezi nebeským a pozemským, pomáhá nám zažít posvátnost okamžiku a prožívat Boží přítomnost v každodenním životě.

KONTENTKOUTEK TĚLO

MODLITBY, MEDITACE A INSPIRACE PRO NÁŠ DEN

AGAPÉ

Vyzkoušeli vědomé sprchování? Pomáhá uvědomit si a ocenit jednotlivé části těla.

Můžete si na chvíli položit ruku na srdce a v klidu dýchat.

Bosá procházka je skvělá, stačí vyjít na zahradu a snadno si uvědomit spojení se zemí.

MEDITACE PŘIJETÍ TĚLA

Zavři oči. Uvolni se. Vnímej, jak se tvé tělo dotýká země nebo židle. Dovol si být tady. Dovol si být celistvý. Dovol si být doma.

Nadechuji se – vím, že mám tělo.
Vydechuji – usmívám se na své tělo.
Nadechuji se – vím, že mé tělo je živé.
Vydechuji – děkuji svému tělu za život.

Nadechuji se – vnímám svá chodidla.
Vydechuji – děkuji nohám, že mě pojí s Matkou Zemí.

Nadechuji se – vnímám svůj klín.
Vydechuji – procítuji milost přijímání a darování.

Nadechuji se – vnímám své břicho.
Vydechuji – přijímám své břicho jako místo stability a středu.

Nadechuji se – vnímám své srdce.
Vydechuji – posílám svému srdci lásku.

Nadechuji se – vnímám své dlaně.
Vydechuji – děkuji jim za vše, co tvoří, čeho se dotýkají a jak umí pohladit.

Nadechuji se – vnímám svou tvář.
Vydechuji – usmívám se své s něhou na ikonu před sebou.

Nadechuji se – vím, že mé tělo je chrámem Boha.
Vydechuji – jsem doma ve svém těle.

*„Tělo je zázrak. Každý dech, každý krok, každé úsměvné pohlazení života je zázrak. Když se dotýkáme svého těla s vědomím a láskou, dotýkáme se života samotného.“
– Thich Nhat Hanh*

UDĚLEJ DNES PRO SEBE A SVÉ TĚLO NĚCO HEZKÉHO. MOŽNÁ TO BUDE PROCHÁZKA, TEPLÁ KOUPEL, NEBO JEN CHVÍLE ROZJÍMÁNÍ U SVATÉ IKONY BOŽÍ MATKY. DOVOL SI BÝT DOMA VE SVÉM TĚLE JAKO ONA.

JUNG: STÍN, KTERÝ UŽ NESMÍ KŘESŤANSTVÍ PŘEHLÍŽET

AGAPÉ

C. G. Jung popisuje „stín“ jako první archetyp, se kterým se člověk setkává na cestě individuace – psychologického zrání. Stín představuje vše, co jsme v sobě potlačili: slabost, zlobu, bolest, ale i nespoutanou sílu. Je to náš vnitřní nepřítel, který se projevuje tam, kde s něčím v sobě bojujeme, co odmítáme přijmout.

Moderní člověk, často „příliš dobrý“, vytěsňuje stín natolik, že ho už ani nepoznává. Cítí se v zásadě morální, ale trpí neurčitým neklidem, úzkostí, frustrací. Místo aby se obrátil dovnitř, hledá viníky venku – v druhých, ve společnosti, v systému. Tento mechanismus se promítá i do kolektivního vědomí, kde se stín projektuje na celé skupiny, národy, ideologie.

Křesťanství, které kdysi pomáhalo kultivovat vnitřní život a integrovat stín skrze pokání, dnes často selhává. Ztratilo jazyk pro hlubokou psychologickou práci. Místo živého vztahu k nevědomí nabízí moralismus, místo duchovní odvahy útěk do pozitivních afirmací. Vytěsněný stín se však nevytrácí – vrací se v podobě psychických krizí, úzkostí, závislostí, nebo i duchovní vyprahlosti.

Současná církev čelí výzvě: musí se znovu naučit pracovat s lidskou duší v celé její hloubce. Nestačí kázat o dobro – je třeba rozumět i temnotě. Chybí vzdělání v oblasti psychologie, chybí terapeuti, kteří by mohli být mostem mezi vírou a duševním zdravím. Potřebujeme novou generaci duchovních, kteří se nebojí stínu – ani svého, ani těch, kterým slouží.

Práce se stínem není snadná. Nelze ho „vyřešit“ rozumem ani přemoci silou vůle. Je třeba se mu otevřít, naslouchat mu, nechat ho působit. To vyžaduje ticho, odvalu a pokoru – ctnosti, které by měly být křesťanství vlastní. Pokud se církev této výzvě postaví čelem, může se stát místem skutečného uzdravení. Pokud ne, zůstane jen institucí, která mluví o světle, ale neví, co si počít s temnotou.

KRISTUS JE VZOR
CELISTVOSTI,
ALE CÍRKEV HO
ZREDUKOVALA
NA VZOR DOBRA.
TÍM VYTĚSNILA
STÍN A ZTRATILA
PŘÍSTUP K
CELÉMU
ČLOVĚKU.

PRÁZDNINY 2025

AGAPÉ

AGAPÉ KOMUNITA PRO AKCI A KONTEMPLACI

ISS. 4 VOL. 2

www.bratrphilip.cz

MŠE SV.

Denně ve 23:30 a každou
poslední neděli v měsíci na
Kampě v Praze.

WHATSAPP

Týdenní požehnání na
mobil zdarma. Stačí se
přihlásit k odběru. Viz QR.

POŽEHNÁNÍ Z LISIEUX

Ať ti dnes Bůh požehná růžemi,
ne těmi bez trnů, ale těmi, které
rostou i v bolesti.

Ať ti dá sílu vidět krásu v
každém okamžiku,
i když je zahalený stínem.

Ať tvé srdce zůstane měkké,
jako růžový okvětní lístek v
dešti.

Ať tvé tělo pocítí něhu,
kterou Bůh vkládá do každého
doteku života.

Ať tě láska vede cestou důvěry,
malých kroků, tichých modliteb,
ať ti připomíná, že i nejmenší
skutky
mají v Božích očích nekonečnou
hodnotu.

Ať ti svatá Terezie vyprosí
milost,
aby tvé těžkosti rozkvetly v
růže,
a aby tvé dny byly naplněny
vůní naděje.

Amen.

